

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਆਰਐਸ ਸਰਕਾਰੀਆ ਜੇ.

ਲਖਬੀਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, — ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਜ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 114 ਆਫ 1964

7 ਮਾਰਚ 1969 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ (1887 ਦਾ XVI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 42, 43 ਅਤੇ 45 —ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ VIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 7 — ਸੈਕਸ਼ਨ ਜੇ 42, , 43 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 - ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੋਟਿਸ - ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ - ਅਜਿਹੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਐਕਟ, 1953 ਲਾਗੂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਆਰਡਰ—ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼—ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ— ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ—ਕੀ ਗਲਤ—ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਗਲਤ ਨਿਪਟਾਰਾ—ਕੀ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ - ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ - ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ VIII)— ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਅਤੇ 22— ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ — ਕੀ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 42, 43 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬੰਧਤ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਦ

ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 42, 43 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ, ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1953, ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਗਲਤ ਹੈ

i

(ਪਰਾ 18)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਗਲਤ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਡਿਸਪੋਜ਼ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਕਬਜ਼ਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਪਰਾ 18)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1953, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਟੈਨੈਸੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਜਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42(ਬੀ), 43 ਅਤੇ 45। ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਅਤੇ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਫੈਡਰਲ ਐਕਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੈਪਸੂ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ। ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਗਲਤ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 18)

ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ। ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੰਬਰ 1568 ਆਫ 1962 ਮਿਤੀ 6 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 10।

ਲਾਲ, ਨਿਸ਼ਾਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਪਤਾ,

ਡੀ.ਐਨ.ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਮਲੂਕ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ,

ਆਰਡਰ.

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਸੀਜੇ—ਇਹ 6 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਲਕਸ਼ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਅਨੰਤ ਰਾਮ (1) ਨੇ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਕਸ਼ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਸੀਵਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਤਹਿਤ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

(2) ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਕੁਝ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਬੰਧ ਤੋਂ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਈ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਤਲਬ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਵੀ ਸੀ। ਨੱਥੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੀ ਫਾਈਲ ਨੰਬਰ 87 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਣ।

(3) ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਮਾਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਪੱਤੀ ਝੂਟੀ ਅਤੇ ਪੱਤੀ ਮਹਿਣਾ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਜ਼ਮੀਨ ਚਾਰ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਤਿੰਨ ਪੱਤੀ ਝੂਟੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰ 5029/1824, 7 ਵਿੱਘੇ ਅਤੇ 9 ਬਿਸਵੇ, 5031/1825, 6 ਬਿਘੇ ਅਤੇ 3 ਬਿਸਵੇ, ਅਤੇ ਪੱਤੀ ਮਹਿਣਾ ਵਿੱਚ 1826, 22 ਵਿੱਘੇ ਅਤੇ 10 ਬਿਸਵੇ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ 5209/1799, 11 ਬਿਘੇ ਅਤੇ 14 ਬਿਸਵੇ। ਚਾਰ ਫੀਲਡ ਨੰਬਰਾਂ ਦਾ ਖੇਤਰਫਲ 9 ਸਟੈਂਡਰਡ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ! ਏਕੜ ਅਤੇ 15| ਮਿਆਰੀ ਯੂਨਿਟ. ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਠਾਕੁਰ ਦਾਸ ਮਧੋਕ ਨੇ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਫਾਈਲ ਨੰਬਰ 87 ਦੇ ਨਾਲ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ/2, ਸਾਉਣੀ 1994 ਬੀ.ਕੇ. ਤੋਂ ਹਾੜੀ 1998 ਬੀ.ਕੇ. (ਖਰੀਫ 1937 ਤੋਂ ਹਾੜੀ 1941) ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1937 ਵਿੱਚ ਪੱਤੀ ਝੂਟੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਠਾਕੁਰ ਦਾਸ ਮਧੋਕ ਦੀ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਉਣੀ 1938 ਵਿੱਚ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਸਰਵੇਖਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਪੱਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਠਾਕੁਰ ਦਾਸ ਮਧੋਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹਾੜੀ 1941 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਉਸੇ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ/3 ਸਾਉਣੀ 1998 ਬੀ.ਕੇ. ਤੋਂ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀ ਹੈ। ਹਾੜੀ 2002 ਬੀ.ਕੇ. (ਖਰੀਫ 1941 ਤੋਂ ਹਾੜੀ 1945)। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹਾੜੀ 2000 ਬੀ.ਕੇ. (ਰਾਬੀ 1943), ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਉਣੀ 2000 ਬੀ.ਕੇ. (ਖਰੀਫ 1943) ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਨਾਂ, ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਸ਼ਤਕਾਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਉਣੀ 1943 ਤੋਂ ਹਾੜੀ 1945 ਤੱਕ ਕਬਜ਼ਾ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਇਕੱਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਹੈ।

(1) 1964 PLR 610.

ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਠਾਕੁਰ ਦਾਸ ਮਧੋਕ ਦੀ ਮੌਤ 10 ਅਗਸਤ, 1944 ਨੂੰ ਹੋਈ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਅ')। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਪੋਤਰਾ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਗੱਦੀ ਸੰਭਾਲੀ। ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸਾਉਣੀ 2001 ਬੀ ਕੇ ਦੀ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। (ਖਰੀਫ 1944) ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀ, ਸਾਉਣੀ

2002 ਬੀਕੇ ਤੋਂ ਫਾਈਲ ਨੰਬਰ **87** ਦੇ ਨਾਲ ਪੀ/4, 5 ਅਤੇ 6 ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। (ਖਰੀਫ **1945**) ਤੋਂ ਹਾੜੀ **2011** ਬੀ.ਕੇ. (ਰਾਬੀ **1954**) ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਚਾਰੇ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀਆਂ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ-5 ਅਤੇ 6 ਵਿੱਚ ਚਕੌਤੇ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਨਗਦ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸੰਗਤਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। 2 ਮਾਰਚ, **1953** ਨੂੰ, ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਕੇ, ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਕੋਲ ਚਾਰ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਅਨੁਸਾਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ। ਕੁੱਲ ਰਕਬਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ/5 ਅਤੇ 6, (ਮੋਰਗੇਜਾਂ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ ਗੱਲ ਇਹ ਦੱਸੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ, ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਦਰਜ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਚਾਰ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰ, ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸਨ- ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਲਕ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਤੇ 2 ਮਾਰਚ, **1953** ਤੋਂ, ਬੰਧਕ, ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ।

(4) ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲਕ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚਾਰ ਫੀਲਡ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ **1952** ਤੋਂ **1955** ਤੱਕ ਸੀ। ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 2 ਮਾਰਚ, **1953** ਨੂੰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਡ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ **1952** ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ।

(5) **20** ਅਕਤੂਬਰ, **1953** ਨੂੰ, ਬੰਧਕ, ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ, ਦੋਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਅਸਲ ਭਰਾਵਾਂ, ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **42** (ਬੀ), **43** ਅਤੇ **45** ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ **1887** ਦਾ **16**), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ '**1887** ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ

ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿੰਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ। ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਚਿੰਤਤ ਸਨ। ਫਾਈਲ ਨੰਬਰ **87** ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ

ਇਸ ਜਵਾਬੀ ਡੈਟ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟਿਸਾਂ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ **1887** ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ **42(ਬੀ)**, **43** ਅਤੇ **45** ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਸਨ (ਸੈਕਸ਼ਨ **45** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(3)**) ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਸਥਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(5)** ਵਿਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਜੇਕਰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(5)** ਅਧੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣ ਗਏ।

(6) ਇੱਥੇ ਕੇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਪਹਿਲੂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਾੜੀ **1954** ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤਕਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।, ਜਵਾਬਦਾਤਾ, ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ **20** ਅਕਤੂਬਰ, **1953** ਨੂੰ, ਮੌਰਗੇਜ਼ਾਂ ਨੇ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ **42(ਬੀ)**, **43** ਅਤੇ **45** ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਕੱਲੇ ਸੰਤ ਰਾਮ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਦੋ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, **(1)** ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਉਸ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਜਾਂ **(ii)** ਕਿ ਸਾਲ **1952** ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲ **1955** ਤੱਕ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵੀ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ **20** ਅਕਤੂਬਰ **1953** ਨੂੰ ਮੌਰਗੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ

ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(7) **1 ਨਵੰਬਰ 18,3, 1953** ਨੂੰ, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, **1953 (1953 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 8)**, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **1** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(3)** ਅਧੀਨ ਇਹ **3 ਦਸੰਬਰ, 1953** ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਪ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਸਨ। . **1887** ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਵਾਂ ਆਧਾਰ ਜੋ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **7** ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ **(1)** ਦੀ ਧਾਰਾ **(ਏ)** ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ- "ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਰਥਾਤ .

(a) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਆਇ II ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। **3 ਦਸੰਬਰ, 1953** ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸੰਤ ਹੈਮ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਵਜੋਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। **10 ਨਵੰਬਰ, 1953** ਨੂੰ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ **42(ਬੀ), 43** ਅਤੇ **45**, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ **3 ਦਸੰਬਰ, 1953** ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ **15 ਨਵੰਬਰ, 1953** ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45(3)** ਅਤੇ **(5)** ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਦੀ ਮਿਆਦ **14 ਜਨਵਰੀ, 1954** ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਯਾਨੀ **3 ਦਸੰਬਰ, 1953** ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **7** ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ **21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954** ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਭੂਮੀ ਤੋਂ ਛੱਪੜਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **7** । ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(5)** ਅਧੀਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **7** ਦਾ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ **2** ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੋੜ

Lakshbir v. Anant Ram and others (Mehar Singh, C.J.)

ਹੈ '। ਇਹ, ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਆਧਾਰ (ਏ) ਹੈ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(8) ਇਸ ਵਿਚਕਾਰ, ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਾਈਲ ਨੰਬਰ 87, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ/3 ਤੋਂ 7 ਅਤੇ 13 ਤੱਕ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਉਣੀ 1953 ਤੱਕ ਪੱਟੀ ਝੁੱਟੀ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਇਕੱਲਾ, ਪਰ ਪੱਟੀ ਮਹਿਣਾ ਵਿਚ ਇਕਲੌਤਾ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਉਣੀ 1954 ਵਿੱਚ, ਚਾਰੇ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟਿਸ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਤੱਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਕੇਵਲ - ਪੱਟੀ ਮਹਿਣਾ ਦੇ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰ 5209/1799 ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਪੱਟੀ ਝੁੱਟੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਤੱਥਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉੱਪਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪੱਟੀ ਮਹਿਣਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਟਕਰਾਅ ਹੈ, ਇੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਸਾਉਣੀ 1954 ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਚਾਰੇ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ/7 ਅਤੇ 8), ਕਿ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ। 21 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾੜੀ 1959 ਤੱਕ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਇੱਕਸਾਰ ਹਨ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, - ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਚਾਰ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ। 1^1^1"

(9) ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਧੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਕਾਨੂੰਨਗੋ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। 1 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਜਵਾਬਦੇਹ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਫਸਲ ਹੇਠ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਤਿਹਾਈ ਖਾਲੀ ਪਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨਗੋ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

(1) 0) 4 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਨਿਵਾਸੀ ਪੋਡੋਟ ਨੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਡੀ') ਅਧੀਨ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰ. 3) 1887 ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ 16 ਜੂਨ 1952 ਨੂੰ 15 ਜੂਨ 1955 ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਠੇਕੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ

ਉਪਰੋਕਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸੰਤ ਰਾਮ ਵਾਸੀ ਪੰਡਿਟ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 2 ਮਾਰਚ 1953 ਦੀ ਮੌਰਟਗੇਜ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਮੌਰਗੇਜਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿੱਧ ਹੋਏ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ 16 ਜੂਨ 1952 ਅਤੇ 15 ਜੂਨ 1955 ਦਰਮਿਆਨ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਇਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਮੁਦਰਾ ਦੌਰਾਨ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ 1887 ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 42(ਬੀ), 43 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

(11) 11 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 17 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਤਹਿਸੀਲ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ।

(12) ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ, 14, 1954, ਪੈਪਸੂ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਅਸਥਾਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਪਾਹਜਤਾ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1954 (1954 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 6) ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(ਏ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਦੀ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, 1 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੇ 1954 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 6 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਕੋਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ।

14 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਬਿਲੇਗੌਰ ਹੈ ਕਿ ਬੰਧਕਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਏ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; **ssistant** ਕੁਲੈਕਟਰ, ਪਹਿਲਾ ਦਰਜਾ, ਬਠਿੰਡਾ, 17 ਮਈ, 1955 ਨੂੰ ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ 4 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 (1955 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13) ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਤਾਂ 1954 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 6 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ. 21 ਸਤੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿਚ, ਰੁਪਏ 400 ਵੱਲ! ਸਾਲ 1954-55 ਲਈ ਲੀਜ਼ ਮਨੀ ਦਾ ਬਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਰੁ. 950 ਸਾਲ 1955-56 ਲਈ ਲੀਜ਼ ਮਨੀ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਪੇਸ਼ਗੀ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਕਦ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ 15 ਜੂਨ, 1956 ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ

Lakshbir v. Anant Ram and others (Mehar Singh, C.J.)

ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ **13** ਅਕਤੂਬਰ **1955** ਨੂੰ **1000** ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਸੀਦ ਮੰਨਦਿਆਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਤੋਂ **1,350** ਰੁਪਏ ਪੱਟੀ ਝੁੱਟੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰਾਂ ਲਈ ਨਗਦ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ, ਪਰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲ **1952-1955** ਲਈ ਨਕਦ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪੱਟੀ ਮਹਿਣਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(13) ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦਿਨ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਬੰਧ 'ਡੀ. 1'।

i

(14) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ **3** ਮਈ, **1956** ਨੂੰ, ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਆਰਡਰ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਆਰ-2' ਭੇਜੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। **11** ਮਈ, **1956** ਨੂੰ, **11** ਮਈ, **1954** ਦੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਤੀ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਵਾਰੰਟ **13** ਮਈ, **1956** ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ (ਕਾਨੂੰਗੋ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਈ')। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਖਾਲੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀਮਾਬੰਦੀ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਸਲ ਹੇਠਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

ਢੰਗ. **14** ਮਈ, **1956** ਨੂੰ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਰਸੀਦ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਐਫ' ਦਿੱਤੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ **14** ਮਈ, **1956** ਨੂੰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਪੱਟੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਪਸ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਜੀ' ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ **15** ਜੂਨ, **1955** ਅਤੇ ਜੂਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੋਰਟਗੇਜ ਲਈ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। **15**, **1956**, ਜਦਕਿ ਬਾਕੀ ਅੱਧੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ **15** ਜੂਨ **1956** ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਮਹਿਜ਼ ਕਾਗਜ਼ੀ ਸੌਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਸੰਤ ਰਾਮ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।, ਜਵਾਬ ਡੈਟ. ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਖੜ੍ਹੀ ਫਸਲ ਦੀ ਲੁੱਟ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ **10** ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਬਣਦੀ ਹੈ। **3,000** ਤੋਂ ਰੁ. **4,000** ਇਹ ਅਨੰਤ ਦੀ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਂਡਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਰਾਮ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ **3** ਜੂਨ, **1956** ਨੂੰ ਗਿਰਵੀਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ **1** ਬਿਘੇ ਅਤੇ **14** ਬਿਸਵੇ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨਾਲ ਚਾਰਾਂ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਪ-ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ। ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਨੁਬੰਧ 'H' ਹੈ।

(15) **10** ਜਨਵਰੀ, **1957** ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮਾਲਕ, ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਸੇਲ ਡੀਡ, ਕਾਪੀ 'ਜੇ' ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਖਰੀਦੇ। **12** ਦਸੰਬਰ, **1957** ਨੂੰ, ਅਤੇ ਫਿਰ **16** ਮਾਰਚ, **1959** ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ **1955** ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ **13** ਦੀ ਧਾਰਾ **7** ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਜਵਾਬਦੇਹ (ਅੰਕਸ਼ਾ 'ਕੇ' ਅਤੇ 'ਐਲ') ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। **20** ਜੂਨ, **1958** ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **32**-ਬੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ **VH-A** ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚੀ 'M' ਦਿੱਤੀ। **1955** ਦੀ **13**, ਜਿਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, **25** ਜਨਵਰੀ, **1960** ਨੂੰ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ **9.29** ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **32**-ਬੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(16) ਇਸ ਦੌਰਾਨ, **11** ਫਰਵਰੀ **1959** ਨੂੰ, ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਨੇ ਚਾਰ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ **1955** ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ **13** ਦੀ ਧਾਰਾ **22** ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ

ਫਰਵਰੀ **11**, **1959** ਇਹ ਉਸ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ **20** ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

Lakshbir v. Anant Ram and others. (Mehar Singh, C.J.)

"20. ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਸਮੀਕਰਨ 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਕੇ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ-

- (a) ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਅਧੀਨ; ਜਾਂ
- (b) ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਅਧੀਨ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਉਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਖੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ (ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ) ਨੇ 17 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 17 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪੱਟੀ ਝੁੱਟੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪੱਟੀ ਮਹਿਣਾ ਦੇ ਚੌਥੇ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰ ਸਬੰਧੀ ਫੈਸਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਫੀਲਡ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ 12 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ. ਉਸ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਪਹਿਲਾ, ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਨੋਟਿਸ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫੀਲਡ ਨੰਬਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੱਟੀ ਝੁੱਟੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਰਵੇ ਨੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਵਿਵਾਦ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ 5 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਤੇ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। 20. 1961 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਏ' ਅਤੇ 'ਆਰ')। 5 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ (ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ) ਨੇ '1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੱਟੀ ਝੁੱਟੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਫੀਲਡ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ (ਅੰਕਸ਼ਾ 'S') . ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਫਸਲ ਨਿਰੀਖਣ ਰਜਿਸਟਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਸ਼ਤ

ਜ਼ਮੀਨ ਸਾਉਣੀ **1994** ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਸੀ। **(1938)** ਤੋਂ ਹਾੜੀ **1958** ਤੱਕ। ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ **1955** ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ **13** ਦੀ ਧਾਰਾ **7** ਦੇ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ **(2)** ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ **12** ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਸ਼ਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ। ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ **12** ਸਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ **1953** ਤੋਂ **1958** ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਮਾਣ-ਇਨ-ਟਾਈਟਲ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ 'ਕਾਰਵਾਈ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿਵਾਉਣਾ ਸਿਰਫ ਕਾਗਜ਼ੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਾਦਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਹ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ **30** ਨਵੰਬਰ, **1961** ਨੂੰ ਉਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ **13** ਮਈ, **1956** ਨੂੰ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ **11** ਮਈ, **1954** ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ **13** ਮਈ, **1956** ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ **3** ਜੂਨ, **1956** ਨੂੰ, ਮੋਰਟ ਗੈਜੇਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ, **1956** ਦਾ **15**, ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ **1955** ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ, **13** ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ **7**-ਏ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, **29** ਅਕਤੂਬਰ, **1956** ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰੇਜ਼ ਪੈਂਡੈਂਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ **1956** ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ **15**, **1955** ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ, **13** ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ **7**-ਏ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਆਖਰੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **22** ਦੇ ਤਹਿਤ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਫਿਰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਗਏ, ਜਿਸ ਨੇ **15** ਮਈ, **1962** ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਯੂ' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ। ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **42** (ਬੀ), **43** ਅਤੇ **45** ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੜਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ. **25**, **1956** ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ **(6)** ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਐਕਟ, ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ। 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ। ਇਸਲਈ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਜਾਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, 1951 ਅਤੇ 1954 ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਖਸਰਾ ਗਰਦਾਵਾਰੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਾਣਕਾਰ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਪੱਟੀ ਝੁੱਟੀ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 28 ਜੂਨ, 1962 (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਡਬਲਯੂ') ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ।

(17) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲੈਟ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ **this petition** ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ 6 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੇਸ *ਲਖਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਅਨੰਤ ਰਾਮ (1)* ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ, 8 ਆਫ 1953, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੌਰਟਗੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 42 (ਬੀ), 43 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ 1887 ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉਪ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਵੇਖੋ ਦੇ ਨਾਲ

(1) 1964 PLR 610.

7 ਇਸ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 16 ਜੂਨ 1952 ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। 15 ਜੂਨ, 1955 ਤੱਕ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ 3 ਜੂਨ, 1956 ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ 11 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ, 13 ਦੇ 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿੱਤੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੰਤ ਰਾਮ ਖਰੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(18) ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ 13 ਮਈ, 1956 ਨੂੰ 1887 ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 42, 43 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨਗੋ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਖਾਲੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਫਸਲਾਂ ਹੇਠਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੀਮਾਬੱਧ ਕਰਕੇ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਰਸੀਦ ਵੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। 14 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ 13 ਮਈ, 1956 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ, ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਵਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ

v, ਅਮਰ ਸਿੰਘ (2), ਉਮਰਾਓ ਬਨਾਮ ਨੇਮੀ ਚੰਦ (3) ਅਤੇ ਹੰਸ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮੀ ਦੇਵੀ (4), ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ **13 ਮਈ 1956** ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ **13 ਮਈ 1956** ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਗਜ਼ੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਉਣੀ **1995** ਤੋਂ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲੀਆ ਐਂਟਰੀਆਂ ਬੀ.ਕੇ. (ਖਰੀਫ **1938**) ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਾੜੀ **1943** ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ, ਸਾਉਣੀ **1943** ਤੋਂ ਹਾੜੀ **1953** ਤੱਕ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਉਣੀ **1954** ਵਿੱਚ, ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ **1954** ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀ ਦੇ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਜਵਾਬ **dent**, ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਹਾੜੀ, **1955** ਤੋਂ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ **1952** ਤੋਂ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਲਈ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਟੇ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ **1887** ਦੀ ਧਾਰਾ **42, 43** ਅਤੇ **45** ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਾਈਲ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੋਟਿਸ **15 ਨਵੰਬਰ, 1953** ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਗੇ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ **1952** ਅਤੇ **1955** ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਤੋਂ

- (2) **1958 PLR 249**
- (3) **1967 PLJ 249.**
- (4) **1960 PLJ 71.**

ਰਬੀ 1955, 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਅਤੇ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ, ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਤੋਂ 1952 ਤੋਂ 1955 ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ 15 ਜੂਨ, 1956 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਨੋਟਿਸ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ 1959 ਵਿੱਚ ਦਰਖਾਸਤ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗੱਲ ਦਬਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ 13 ਮਈ, 1956 ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਗਲਤ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਬਨਾਮ ਮਾਇਆ (5) ਅਤੇ ਚੇਤਾ ਬਨਾਮ ਬੈਜਾ (6) ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦਲੀਲ ਦੇ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਥਿਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦੇ, ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਥਿਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਨ ਲਈ ਸਨ, ਸੀਵਿਥਾਨਕ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ। ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਐਕਟ 3 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਸੀ। 1887 ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42, 43 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ 1887 ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

(5) 44 PR 1891 (FB)।

(6) ਏਆਈਆਰ 1927 ਲਾਹ. 452 (FB)

ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ

ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ, ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ, ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਜੈਕਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਗੇ। **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45**। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, **3** ਦਸੰਬਰ, **1953** ਨੂੰ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ **7** ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਧਾਰਾ **7** ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਲਈ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਨੁਮਤੀ ਖੇਤਰ ਹੋਣ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ **15** ਨਵੰਬਰ, **1953** ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। . ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਰਿਜ਼ਲਪੈਕਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(6)** ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਤਲਾਬਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰੀ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਉਹ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਗਏ। ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ. ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਢੰਗ ਜਾਂ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਜਿੱਠਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਮਾਲੀਆ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ **42(ਬੀ)**, **43** ਅਤੇ **45** ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ। ਜਨਰਲ ਸਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬੈਟਨ ਸਿੰਘ **(7)** ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ. ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ

(7) **1937 PLJ 79.**

ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ] ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ **(8)**। ਇਸ ਲਈ ਮੌਰਗੇਜ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ **42**, **43** ਅਤੇ **45** ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ **3** ਦਸੰਬਰ, **1953** ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ

ਸਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਅਰਥ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। *ਜਨਰਲ ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ (7)* ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ. ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ **1887** ਦੇ ਟੇਨੇਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45(5)** ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(5)** ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਨੋਟਿਸ ਲੜਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਫਿਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ। ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਰਗੇਜਾਂ ਲਈ ਦੋ ਕੋਰਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ **(i) 1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ **42, 43** ਅਤੇ **45** ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਾਜ਼ਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ **7** ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੌਰਗੇਜਾਂ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ, ਜਾਂ **(ii)** ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(5)** ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵੇਲੇ, ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **7** ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਜਾਂਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਜਨਰਲ ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (7)* ਵਿੱਚ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਕੋਰਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **45** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(5)** ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਕਬਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪਰਮਿਟ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਪੜਤਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਲ ਅਫਸਰ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਬਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(8) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. (1964) ਪੀ.ਬੀ. 618.

ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬਾਰੇ ਮਾਲ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਭਾਵ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਨਿਪਟਾਰਾ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਗਲਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੁਤਬੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। **1887** ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਸੈਟਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਗਲਤ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ **13** ਮਈ, **1956** ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੌਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

(19) **13, 6** ਮਈ ਨੂੰ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੀਓਡੀਸਪੋਸੇਸੀਨੀ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਐਂਟਰੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਫਸਲ ਲਈ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਉਣੀ **1938** ਤੋਂ ਹਾੜੀ **1943** ਤੱਕ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ/2 ਅਤੇ **3**) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਸਾਉਣੀ **1943** ਤੋਂ ਹਾੜੀ **1955** ਤੱਕ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ/3 ਤੋਂ **7** ਅਤੇ ਪੰਨਾ **15**)। ਇਸ ਵਿਚਕਾਰ, ਹਾੜੀ **1953** ਤੋਂ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹਾੜੀ **1959** ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ/8 ਤੋਂ **13** ਅਤੇ ਪੰਨਾ **1**)। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਫਿਰ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਹਾੜੀ **1953** ਤੱਕ ਅਤੇ ਸਾਉਣੀ **1953** ਤੋਂ ਹਾੜੀ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। **1959**, ਦੋਵੇਂ ਰੈਜ਼ ਤਲਾਬ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਪਟੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਵਾਬ-ਜ਼ਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਦੁਆਰਾ, **1952** ਤੋਂ **1955** ਤੱਕ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ, **3** ਜੂਨ, **1956** ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ, ਅਧੂਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ

ਰਾਮ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਪਟੇ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਉਪ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਪਹਿਲੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਇਹਨਾਂ ਲੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।, ਪਹਿਲਾਂ ਜਹਾਂਗੀਰ ਚੰਦ ਮਧੋਕ ਨਾਲ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੰਧਕਾਂ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਰਬੀ 1959 ਤੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਹ 11 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ ਸੀ, ਕਿ ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ, ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ. ਉਦੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ।

(20) 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਵਿੱਚ: ti sectiono2 ਵਿੱਚ 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ*' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਕੇ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਉਹੀ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1887 ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਆਖਰੀ-ਦੱਸੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(5) ਵਿੱਚ 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ 'ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੈ, ਜਾਂ ਪਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ।, ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਉਸ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ', ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਲੋੜ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ। 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਧੀਨ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ।) ਅਤੇ (ਬੀ) ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਹਨ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਕੇਸ ਸਿੱਧਾ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ- "ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਵਜ-ਨਿਰਮਾਣ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਲਗਾਤਾਰ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) -(ਏ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਤਰ, ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ (ਬੀ) ਪੰਦਰਾਂ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ।" ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਹੈ ਜੋ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਆਖਿਆ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ- "ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਮਾਂ

Lakshbir v. Anant Ram and others. (Mehar Singh, C.J.)

ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪੂਰਵਜ-ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਭਰਾ ਜਾਂ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਿਟੀ ਗੇਟ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਪੰਦਰਾਂ ਏਕੜ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਐਕਟ 3 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀ, ਨੁਮਾਇਸ਼ ਪੰਨਾ 13 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ 12 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਭਰਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਸਮੇਤ ਜ਼ਮੀਨ। 1953 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸੰਤ ਰਾਮ, 1943 ਵਿੱਚ, ਅਤੇ 1943 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ 1938 ਤੱਕ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1953 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਟੈਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, 1938 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਟੈਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸੰਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, 1943 ਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦਾ, 1938 ਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। 3 ਦਸੰਬਰ, 1953। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ <(2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਕੇਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਵੀ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਹ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

(21) ਨਤੀਜਾ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ 'ਸਿੱਖਿਆ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਰ.ਅੰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਐਸ ਅਰਕਾਰੀਆ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

